

handles efter Loven af 16de Februar 1866, og samtidig forudsættes det udtrykkelig, at der kan ske Udvantning for disse Bøder, hvilket jo netop ikke er Tilfældet efter Loven af 1866. Med Hensyn til den Slags tekniske Detailler vilde Lovforslagene vinde ved, at der fandt et saadant Gjennemsyn Sted forinden, hvad jeg antager, at ogsaa denne Lov paa enkelte Punkter vilde have godt af.

**Glansager:** Det er kun en kort Bemærkning, jeg vil tillade mig. Den ærede sidste Taler mente, at det ikke vilde være heldigt at give den Slags Beskyttelse for Agerbruget i en saadan enkelt Retning, naar vi ikke havde det i andre. Det kan nok være muligt, at Agerbruget i det Hele har saagodt som ingen, ialtfald meget ringe Beskyttelse, hvorimod jeg dog tror, at visse andre Erhvervs-grene, navnlig Industrigrene, have Beskyttelse. Skal man derfor nu i et saadant enkelt Punkt give Forbud imod Frembringelser af indenlandsk Natur paa Agerbrugets Omraade, kunde det let hænde, at vi ogsaa efterhaanden vilde komme til at give lignende Forbud i andre Henseender, f. Ex. paa Industriens Omraade. Jeg kan ikke finde det rigtig, at man søger at hæmme indenlandsk Frembringelser udelukkende af Hensyn til, at Statskassen kan faae nogle Penge ind gennem den Told, som paalægges Indførslen fra Udlandet. Det er jo en betydelig Sum, som aarlig gaar ud af Landet til Frembringelser, som vi jo dog i visse Retninger ere i Stand til selv at levere. Hvorfor saa ikke hellere, dersom Statskassen absolut trænger til Penge, søge andre Maader at tilveiebringe Indtægt paa end ved at udstede Forbud imod Benyttelsen af vore indenlandsk Hjelpekilder, der, som sagt, synes mig snarere kunde have Krav paa Opmuntring, istedetfor at man søger at hæmme dem ved den Slags Forbud.

**Finansministeren (Strup):** Jeg har haft nogen Tvivl om, hvorvidt det var nødvendigt at træffe særlige Foranstaltninger ligeoverfor den indenlandsk Tobaksdyrkning, naar man istred til en Forhøielse af Tolden paa indført Tobak, men da dette Thing i forrige Samling gennem sit Udvalg saa bestemt udtalte et Forlangende om, at saadanne Foranstaltninger bleve trufne, og da dette er ganske samstemmende med et Forlangende, der er fremkommet fra det andet Things Side ved en tidligere Behandling af Toldrevisions-spørgsmaalet, har jeg, som jeg allerede ifjor erklærede, ialtfald for Udvalget ikke villet undlade at bringe i Forslag en saadan Forholdsregel. Naar man vil træffe Foranstaltninger

ligeoverfor den nuværende indenlandsk Tobaksdyrkning og har at træffe Valget imellem, om det skal gaa ud paa enten en Bestatning af fremtidig indenlandsk Tobaksavl eller paa et Forbud imod en saadan Avl, har jeg ikke haft nogen Tvivl om, at dette Sidste er det i enhver Henseende Hensigtsmæssigste, og det er ikke en Anskuelse, som jeg først nu har tilegnet mig. Der har jo for sex Aar siden foreligget for Rigsdagen et Forslag, der var omtrent ordret enslydende med dette; det var i 1876, hvor der i Folkethinget blev forelagt et saadant Forslag. Jeg tror, at det ikke blot vil være det Besvæmeste for Statsmyndighederne at undgaa en Bestatning af den fortsatte indenlandsk Tobaksdyrkning, men jeg tror ogsaa, at det for de hidtidige Tobaksdyrkere vilde være langt fordelagtigere overensstemmende med Loven at faae en Erstatning, som jeg ikke kan sjonne rettere end er fuldt ud en Erstatning for, hvad der er indtil nu af dem er anbragt i denne Produktionsvirksomhed, og dermed være færdige, istedetfor at fortsætte Avlen under en ogsaa for Brugerne besværlig Kontrol og uden Udsigt til, naar det viser sig, hvad der er sandsynligt, at Avlen ikke kan fortsættes med Fordel, at faae nogen Erstatning for den Kapital, som har været anbragt i Bygninger og Redskaber. Jeg tror, at det for begge Parter, baade for de hidtidige Tobaksdyrkere og for Staten, er det Hensigtsmæssigste, at Forholdet ordnes paa den i Lovforslaget antydede Maade ved et Forbud mod Tobaksdyrkning. Det forekommer mig, at man ikke ret vel kan angribe Bestemmelsen, fordi den skulde hindre den frie Afbenyttelse af Jorden, saaledes som Jordbrugeren maatte finde det fordelagtigst. Det forekommer mig, at den Indvending er ikke berettiget, naar det er givet, at den hidtidige Tobaksavl kun har kunnet bestaa gennem en meget stor Beskyttelse, en Beskyttelse, som det vistnok aldrig har været Tanken at ville give denne Dyrkning, men som er efterhaanden kommen tilstede paa Grund af de exceptionelt gunstige Forhold, der ere dannede for denne Avl ved den forhøiede Afgift paa fremmed Tobak, som f. Ex. ved Forhøielsen i 1864 gennem Krigsskatten. Trods denne særdeles begunstige Stilling har det dog vist sig, at Dyrkningen af Tobak her i Landet, langtfra at være tiltagen, tværtimod er aftagen, og aftagen ikke ubetydelig. Det forekommer mig altsaa, at man med Sikkerhed kan sige, at det ikke er nogen Dyrkning, der i og for sig egner sig for vore Forhold eller i og for sig er fordelagtig for Jordbrugerne. Den kan kun blive til Fordel for dem under en exorbitant Beskyttelse. Naar det saa er bemærket af det ærede 2det Med-